

AUGUSZTUS

ESZII Hírlevél

Újabb közszolgálati jubileumok intézményünkben

Ebben a hónapban két újabb munkatársunkat köszöntötte közszolgálati jubileuma alkalmából intézményünk **szociális és gyermekvédelmi igazgatója, Csonka Imre**.

Zsadányiné Polyák Anikó, a Klapka utcai Pöttyös Bölcsőde vezetője immár 40 éve gyakorolja hivatását a kecskeméti kisgyermekek és családjaik szolgálatában.

Anikó kivételes szakmai életutat tudhat magáénak, hiszen az 1986-os munkakezdése óta ugyanannak az intézménynek a dolgozója! A számlálóra végig járása után már hosszú évek óta bölcsődevezetőként tevékenykedik, a munkatársai, a szülők és a gyerekek örömeire és elégedettségére. Szakmai elhivatottsága, magas színvonalú munkavégzése, felelős és barátságos vezetői stílusa példaértékű.

Lévai Julietta, a Család- és Gyermejkölési Központ óvodai-iskolai szociális segítője 30 éve tevékenykedik a közösség szolgálatában. Ebből 28 évet a mi intézményünkben töltött el, gyakorlatilag 1998-tól kezdődően a gyermekjóléti területen.

Zsadányiné Polyák Anikó

Mindkettőjüknek köszönjük a közösség szolgálatában eltöltött évtizedeket és kívánunk jókedvet, jó egészséget a folytatáshoz is!

Kártyaverseny a Kápolna Idősgondozó Központban

Mindenki nagyon jól érezte magát ezen a rendezvényen és díjazásban is részesült. **A képek is arról tanúskodnak, hogy van igény az ilyen jellegű programokra a szépkorúak körében.**

Július 20-án és augusztus 10-én kártyapartiktól volt hangos a Kápolna Idősgondozó Központ épülete. A júliusi alkalommal bürgében, augusztusban pedig römiben mérhették össze tudásukat az idősök. A kétfordulós játék összekovácsolta a verseny résztvevőit, igazi közösséget teremtett.

A generációk közötti együttműködés lehetőségeiről szólt az újabb workshop

Intézményünk **két kitűnő munkatársa, Tót Szilvia és Kesjár Attila** immár második alkalommal tartott szakmai workshopot a Katica Bölcsőde kisgyermeknevelői számára. A téma ezúttal a generációk közötti együttműködés volt.

Fontos, hogy megértsük egymás gondolkodását, preferenciáit és működését, hiszen a különböző generációk együttműködése sok hozzáadott értéket adhat a mindennapi munkához és a közösséghez is.

Fontos, hogy megértsük egymás gondolkodását, preferenciáit és működését, hiszen a különböző generációk együttműködése sok hozzáadott értéket adhat a mindennapi munkához és a közösséghez is.

Újabb munkatársunkkal készült interjú májusban is a HÁTTÉRKÉPEK című sorozat keretében

A HÁTTÉRKÉPEK című interjúsorozat célja az, hogy a beszélgetések által az olvasó megismerhesse az intézményünkben hivatásukat gyakorló kollégáink szakmai pályafutását és érdekes emberi történeteit. Az alábbi interjút Boronkay Péter foglalkozási tanácsadóval készítette munkatársunk.

JÉGTÁNC HELYETT SZELLEMI AKADÁLYMENTESÍTÉS

- *Téged – teljes joggal – elsősorban fantasztikus parasportolóként ismer a közvélemény. Gondolkodtál-e már azon, hogy vajon mi lett volna belőled, ha te is épen, két karral születesz? Mit gondolsz, milyen lenne az a Boronkay Péter? Mivel foglalkozna, mit ért volna el az életben?*

- Nem tudom, hogy mi lett volna belőlem, hogyha nem végtaghiányosként születek. Azt sem tudom, hogy mit értem volna el az életben, de az biztos, hogy arra törekednék, hogy másokat segítek. Valószínű, hogy a segítő szakma ugyanígy megtalált volna és akkor is a ebben dolgoznék. Belekóstoltam a pedagógus pályába is, szóval lehet, hogy tanárnak is el tudtam volna képzelni magam. Az is lehet, hogy jégtáncos vagy breaktáncos lettem volna, az mindig nagyon tetszett. Az értékek, a családi minta szerintem ugyanúgy meglett volna, hiszen a szüleim úgy neveltek a két nővérem mellett, mintha mi sem történt volna.

- *Amikor érettségi környékén felmerült a továbbtanulás, a pályaválasztás kérdése, te Szegedre jelentkezted szociális munka szakra. Volt B-terved is, vagy egyértelműen ez a hivatás volt a célkitűzésed? És egyáltalán, miért ezt a szakot és miért Szegedet választottad?*

- Nem volt kifejezetten B-tervem, de valószínűleg a sport irányába vettem volna az irányt – legalábbis szerintem akkor is sportoltam volna. Azért választottam Szegedet, mert az volt közel, és oda jártam felvételi előkészítőre, az úgynevezett FEB-táborba is. Ekkor már versenyszerűen sportoltam, de csak a sport számomra még nem volt opció, mert nem volt belőle bevételem, a szüleimre meg már nem szerettem volna támaszkodni.

- Könnyű lenne azt feltételezni, hogy végtaghiányosként számodra eleve elrendeltnek tűnik, túnt a fogyatékkal élőkkal való hivatásszerű foglalkozás. Ez valóban így volt, vagy szakmai pályafutásod során belekóstoltál-e a szociális munka más irányába, feladataiba is? Ha igen, mik voltak ezek?

- Pályafutásom során több területbe is belekóstoltam. Amikor szociális munkás irányba kezdtem el tanulni, gyakorlaton voltam idősek otthonában, a hajléktalanellátásban és volt némi rálátásom az állami gondozott gyerekekkel folytatott munkára is. Édesanyám a munkaügyi központba dolgozott, és volt náluk egy pályaorientációs teszt végzős középiskolásoknak. Ott hamar fény derült arra, hogy ez lesz az irány, a másik a pedagógus pálya lett volna, bár szerintem ahhoz nem volt meg az eszem, csak a szívem. Mivel a nagygyakorlatomat a szegedi drogambulancián töltöttem, így miután 2004-ben lediplomáztam, ott is kezdtem el dolgozni szociális munkásként. Itt négy évig dolgoztam kábítószer-problémás fiatalokkal, ahol az elterelésben tevékenykedtem a legtöbbet, de dolgoztam methadon program koordinátorként és a drogprevenciós kortárs csoport képzésben is.

- Szakmai pályafutásod során volt-e olyan helyzet, olyan emberi történet, amely komolyan megviselt lelkileg, amelyet nehezebb volt feldolgozni?

- Mind a drogambulancián végzett munkám során, mind később a Kecskeméti EGYMI Juhar utcai speciális iskolájában voltak olyan nehézségek, amik megviseltek lelkileg, vagy nehezebb volt feldolgozni – és egyébként ez most is így van. Például alig pár hete vesztettem el egy kerekesszékes fiatalembert, akit több mint 10 éve ismertem. Az elmúlt 1-2 évben nem tudtam megoldani az elhelyezését egy speciális intézményben és nagyon megviselt az elvesztése. De a drogambulanciás éveim alatt is volt olyan, akit nem tudtam „megmenteni” és önkezével vetett véget az életének, és akkor, 23 évesen ezt nehezen dolgoztam fel. A „Juharos” időkből is voltak élethelyzetek, amit nagyon nehéz volt nem hazavinni, pl. amikor azt mondja neked egy állami gondozott gyerek, hogy vigyem haza karácsonyra vagy fogadjam örökbe. E mellett mindig ott volt a sport, ahol ezeket az időszakokat könnyebben ki tudtam ventilálni.

- És mik voltak azok az élmények, amelyek kifejezetten megerősítettek, amelyek akár erőt is képesek voltak adni neked?

- Fogyatékkal élő tanácsadóként viszont rengeteg élményt kapok, és ezek mind megerősítettek abban, hogy jól végzem a munkámat. Tehát sok olyan élményben részesültem szociális munkásként, amik folyamatosan előre vittek, bár a mi szakmánkban elég nehéz a pozitív feedbacket megtalálni.

- *Jelenleg – egyéb feladataid mellett – az Egészségügyi és Szociális Intézmények Igazgatóságának fogyatékoságügyi tanácsadója vagy. Mióta töltöd be ezt a pozíciót, hogyan kerültél az intézményhez és nagy vonalakban mi a feladatod itt?*

- 2023-ban keresett meg Dr Pataki Mariann és Csonka Imre, hogy szeretnének az ESZII-be fogyatékoságügyi tanácsadót és rám gondoltak. Mint az köztudott, a második olimpiai ciklust viszem a Magyar Triatlon Szövetségben, mint paraválogatott- és utánpótlás szövetségi kapitány. E mellett saját vállalkozásban is dolgozom, mint motivációs előadó iskoláknak és cégeknek, valamint edzőként privátban és a Kecskeméti Mozgáskorlátozottak Sportegyesületénél. Úgy sikerült megállapodnom a vezetőséggel, hogy 2024 januárjától kötetlen munkaidőben segítem a szervezet működését. Személyes érintettségem nem csak abból fakad, hogy magam is fogyatékkal élő vagyok, - bár én ezt sosem éreztem annak. Van egy Down-szindrómás nagybátyám, aki a gondnokságom alatt áll, meg hát az EGYMI-s időkben közép -és halmozottan súlyos értelmi fogyatékosokkal foglalkoztam, tehát a pozíció testhez álló. Fő feladatom a Csodabogár és a Mosolysziget intézményeink ellátottjainak segítése, de gyakran keresnek meg „külsős” intézményekből, hogy támogassam a munkájukat. Nem titok, én ezt nagyon szeretem csinálni, ez az a terület, ami engem is gyakran feltölt és motivál.

- *Mióta tanácsadóként dolgozol az intézményben, mit tartasz a leginkább említésre méltó eredménynek, és mi az, ami komoly kihívást jelent a jövőben?*

- Például a pályázatok által megnyert források, amiket a gondozottjainkra tudunk fordítani – nagyon jó látni azt az örömet, amit sikerült elérnünk a gondozottjaink számára, legyen szó tárgyi eszközről vagy pályázaton nyert valamilyen szolgáltatásról. A nyár folyamán a Hírös Sport Nonprofit Kft-vel és az Aqua Gyógyászattal együttműködve a Magyar Pa-

ralimpiai Bizottság „Több,mint sport” pályázatának köszönhetően elindultak az uszodai látogatásaink, ahol vízi tornán tudnak részt venni az ellátottjaink. A jövőben komoly kihívásnak érzem továbbra is a társadalom „szellemi akadálymentesítését”, avagy azt, hogyan gondolkodjunk közösen fogyatékkal élő embertársaink segítésén különböző területeken. Gondolok itt például a kórházi ellátásra, iskolai oktatásra vagy éppen sport -és szabadidős programban való részvételre. De beszélnünk kell és gondolkodnunk kell arról is, hogy az idősödő fogyatékkal élő embertársainknak megfelelő és méltó helyet tudjunk biztosítani akkor, ha erre már a saját családjukban nem lesz lehetőség.

- *Zárásul egy kérdés, amelyben keveredik a szakmai és a sportemberi éned. Tavaly nagyon komoly teljesítményt produkáltatok Dr. Nagy András barátoddal. Röviden meséld el kérlek, miről is van szó pontosan, illetve mondj arról is néhány szót, hogy van-e valami hasonló terv még a tarsolyodban?*

- Tavaly a 40. Budapest Maratonon Andris barátommal együtt teljesítettük a 42km-t úgy, hogy egy speciális futószékben toltam őt végig. Ilyet azelőtt soha sehol a világon nem vitt véghez senki, szóval „nagy port” kavartunk a teljesítményünkkel és rengeteg embert tudtunk ezzel motiválni. Arról nem is beszélve, hogy közel 700.000 Ft adományt is sikerült összegyűjteni a Modern Gondoskodás Alapítványnak ennek köszönhetően. Tavasszal vásároltunk szintén a „Több, mint sport” pályázatnak köszönhetően egy saját futószéket, csináltattunk logót, és azóta is heti rendszerességgel futunk együtt. Idén a Wizzair félmaratont és a Spar maratont 30km-t céloztuk be, természetesen most is egy civil szervezetet szeretnénk majd ezzel támogatni. A jövőben pedig nem kizárt, hogy futásunkkal szeretnénk majd külföldön is bemutatkozni.